

POZNATKY Z NAŠÍ HISTORIE NA ZÁKLADĚ VZÁJEMNÉ KORESPONDENCE - přidáno do kronikářského zápisu za rok 2018 v souvislosti s výročím 750 let obce -

Za období několika posledních let mám prokazatelně zaznamenanu korespondenci se sedmdesáti lidmi z různých konců naší republiky, ale i ze zahraničí. V naprosté většině se jedná o e-mailové dopisy, v nichž mě žadatelé prosí o různá data týkající se jeho rodiny (vytváření rodokmenu), ale i upřesnění některých historických poznatků naší obce a okolí, historií domů a usedlostí, které patřily jejich předkům a podobně. Mnozí děkují za poznatky, které mohli čerpat z našich kronik pro svou diplomovou, disertační, doktorskou a jinou práci. Jsou však i tací, kteří v souvislosti se svým zájmem o historii některého období dějin, zabezpečí pro archiv naší kroniky cenné poznatky a fotografie.

JIŘÍ FRÝBERT z Plzně je jedním z nich. Dlouhodobě se zajímá o historii druhé světové války a zejména o osvobození jiho-západních Čech americkou armádou v roce 1945. Zjistil tak, že jednou z osvobozujících jednotek byla 285th Combat Engineer Battalion a že jejich Company C měla postavit 7.5.1945 most přes Vltavu ve Frymburku a Company B pak most v Dolní Vltavici. Na základě toho jsme spolu začali v tomto roce korespondovat, vzájemně si posílat poznatky a postupně i související fotografie. Na dvou prvních, které mi zaslal vidíme vojáky německé i americké armády s vysvětlením: *Němečtí vojáci z řad SS čekají ve Schwarzbachu, Czecho-Slovakia na konečnou kapitulaci- 7.5.1945.*

V další naší vzájemné korespondenci byl velmi aktivní pan Frýbert, který byl v kontaktu s jedním americkým veteránem a ten mu poskytl několik fotografií z doby, kdy byl v Československu a to přímo ve Schwarzbach (Černá) a vše nafotil v září nebo v říjnu 1945. To pro nás znamená nový poznatek, že v té době u nás stále ještě americké jednotky byly. Fotky mi pan Frýbert postupně posílal, já zkoumal jejich autentičnost a zjišťoval, zda jsou opravdu od nás. U některých to bylo jasné hned na první pohled, např. vojáci u kostela, u pomníku, vyfocené hřbitov, cesta ven na Horní Planou a po pravé straně domky a podobně. Některé však bylo velmi těžko určit, neboť krajina se totálně od té doby změnila, ale doufám stále, že jsou to fotky z našeho regionu, i když ne přímo z intravilánu obce. Vzájemně jsme tedy zkoumali všechny fotografie, které zmíněný veterán, nyní již znám pod jménem Vern Miller, v naší obci a okolí nafotil. Obohatilo to náš fotoarchiv a snad postupně i poznáme, v kterém místě pan Miller tehdy své fotky pořizoval. Podle jeho přání musíme a také budeme, vždy u každé fotografie, před jejím uveřejněním, uvádět jeho jméno jako autora.

Američtí vojáci v prostoru u kostela + strážící voják u pomníku padlým + cesta do Horní Plané

Autor snímků Vern Miller + hřbitov v Černé + američtí vojáci při stravování

JOSEF KOŘENEK zakladatel Vojenského musea Loučka-Pearl Harbor o.s., které se nachází v Loučce u Vizovic mi zaslal v r. 2014 odkaz na stránky jejich expozice. Věnují se dějinám 2.světové války a v materiálu bylo nalezeno jméno amerického vojáka Carla Amiga s fotografiemi nejspíše z naší obce. Po identifikaci jsem konstatoval, že fotografie dotyčného vojáka a jeho kamarádů pocházejí skutečně z naší obce, z červnových dnů roku 1945-**zaznamenáno v zápise do kroniky v roce 2014 na str. 99.**

JAROSLAV BENEŠ z Mladé Boleslavi se zajímá o historii finanční stráže a tak mohl poskytnout cenné informace týkající se bývalé roty Pohraniční stráže v Kyselově. Např. budovu, která bývala celnicí a pak patřila jednotce PS, postavila firma Augustina Knížka z Vodňan a kolaudace proběhla 25.zář 1934.

DIETMAR BLUM z Kenzingenu v oblasti Freiburg im Breisgau, blízko Štrasburku v Německu nejenom, že napsal, ale obec i navštívil a já mu poskytl některé informace. Ty se týkaly jeho dědečka, Franze Gramlingera, který neblaze proslul jako válečný zločinec a byl odsouzen k trestu smrti a 9.dubna 1946 v Českých Budějovicích popraven. Žil v Černé na čp. 43, které jsme při jeho návštěvě společně navštívili. Písemně jsem mu ještě předtím vysvětlil osudy jeho dědečka, jak se zachoval k vězňům z Pochodu smrti, jak přepadl celnici v Kyselově a mnohé další zločiny. Podle jeho slov byl s činností svého děda obeznámen.

JAN CÍGLBAUER, amatérský historik, který publikuje články o válečných událostech, např. o Pochodu smrti přes Černou a Horní Planou, dále např. i článek o Franzi Gramlingerovi (viz výše), mi poskytl cenné informace pro další rozšíření historických poznatků pro archiv kroniky obce.

JAN GEMELA z Lichnova na Krnovsku má velmi zvláštního koníčka. Založil a uvedl do života Muzeum vidlí. Zdánlivě nesouvisející činnost, ale zájem o pomník Hanse Kudliche, jehož podstavec je pod křížem u „Stromovky“ při výjezdu do Českého Krumlova. Poznatky čerpal zase od nás pro potomka Hanse Kudliche.

PAVEL KAMÍR z Brna mě, vedle dopisování, dokonce osobně navštívil a vyměnili jsme si některé poznatky ohledně historie naší obce a zejména osobnosti zakladatele Hirza z Klinkenbergu, ale především mi posléze poslal delší písemnou informaci o spisovateli Johannu Ursidilovi ze Zvonkové, který získal domovský list v Dolní Vltavici a naposledy v Černé a pak uprchl do zahraničí. O domovských listech však u nás nic nevíme, i pan Kamír to má z ústního

podání jistého Geoga Rittra z Chrobol, který býval účastníkem i členem prvorepublikové lóže svobodných zednářů Sibi et posteris – Sobě i budoucím.

MARTA HERUCOVÁ z Bratislavy,

historička umění, požádala zase o fotografie Božího hrobu z našeho kostela. Boží hrob sem byl přenesen ze zlikvidovaného a zatopeného kostela z Dolní Vltavice. Potřebovala to pro svou vědeckou studii o Božích hrobech, kterou vydalo Městské museum v Senci.

LADISLAV KRÁL z Týna nad Vltavou se zase zajímal o Muckovské vápencové lomy a především o to, že tam byl natáčen film *Atentát*. Český rozhlas mě v dubnu 2018 oslovil a udělal rozhovor o Muckovských lomech a pan Král, který přispívá na stránky *Filmová místa.cz*, mi pak napsal a sám se k lomům vypravil. Chtěl si dotyčná místa vyfotit a přesto, že je tam zákaz vstupu, tak se tam dostal, ale místa odpovídající záběrům z filmu tam nenašel. Není divu, vždyť je to již hezkou řádku let a právě kvůli různým fázím sesouvání v jeskyni již stav neodpovídá.

JIŘÍ KREJZA z Ústí nad Labem je zase vášnivým sběratelem etiket pivovarů. Podařilo se mu zjistit, že v Černé v r. 2017 vznikl nový pivovar – Brauerei Schwarzbach - a tak mě požádal o sehnání těchto etiket. Pivovar založil Jan Rizák, vnuk dlouholetého občana naší obce Jana Rizáka, a já mohl panu Krejzovi jeho přání splnit.

MARTIN LEIŠ je autorem knihy „Šumava na pohlednicích ateliéru Wolf“ a jsou v ní pohlednice vydané ateliérem Wolf v létech 1899 – 1941. V knize jsou i dvě pohlednice Černé v Pošumaví, které mi pan Leiš poslal (viz obrázky) a seznámil i s dalším obsahem knihy, kterou vydal na vlastní náklad.

JIŘÍ NOVOTNÝ s kterým též delší dobu komunikuji, má chatu na Žlábku, který je nedaleko naší obce, ale patří již pod Horní Planou. Ten mi poslal již dvě brožury a některé pohlednice naší obce, např. Grafitový závod z roku 1915 a kostel z roku 1904. Sám posílá pohlednice Dr. Hankemu, který zabezpečuje web Böhmerwaldbund OÖ, z něhož i já čerpám pro potřebu našeho archivu.

RADEK OCELÁK z Rýmařova, potomek rumunských Slováků, se zajímá o vše, co souvisí s reemigranty. Vystudoval univerzitu v Praze a Amsterdamu, obory český jazyk a literatura, filosofie a logika. Zajímal se proto i o reemigranty z naší oblasti. Upozornil mě též, že na Slovensku vyšla kniha Prekrásno Janko, soubor pohádek rumunských Slováků, jak je nahrál a zapsal v roce 1953 Karel Plicka. Zde je jedním z vypravěčů i Karel Valíček, krmič a pasák dobytka, ovšem zda se jedná o našeho občana, není možné již zjistit.

JIŘÍ PECHER z Chebu zajišťuje webové stránky „vojensko.cz“ a byl mi nápomocen při hledání některých fotografií, které se týkají bývalé pohraniční roty PS na Kyselově. Fotky vojáků nepotřebujeme, ale našly se jiné fotky, např. převozníka Oty Šoka a jeho spolupracovníků. K obohacení archivu kronik úplně perfektní.

Převozník Ota Šoka + drátěné zátarasy v zakázaném pásmu + brána při vjezdu do Dolní Vltavice

MIROSLAV PEJČOCH z Tábora přispívá do novin a píše různá témata jak o hrdinech z války, tak i o zrádcích. Jedním z nich byl velitel Volkssturmu v Dolní Vltavici Franz Mayer, který měl bydlet v jedné hájovně, zvané Fuchsheger (liščí hájovna). Požádal mě proto o zjištění některých faktů a já mu odepsal:

„ano, vím o tom, píše o něm Johann Studener v článku Dolnovltavický most na webu Kohoutí kříž. Uvádí tam, že Franz Mayer bydlel v domku po chalupě řečeno „Fuchsheger“. Ve Vltavické kronice je zmínka pouze o domku čp.37, po chalupě „Heger“, který byl služebním bytem pro hajného. Tato hájovna byla až dole za Vltavou a ani není zanesena na žádné mapě“.

ROMAN PODHOLA je rodákem z Českého Krumlova a autorem několika publikací, poslední z nich např. „583 portrétů zmařené Šumavy“ ve které mapuje mnoho zaniklých šumavských míst. V tomto případě jsem mu poděkoval za skvělou práci, on mě mimo jiné napsal: „Jinak musím přiznat, že k Vaší obci mám opravdu vřelý vztah. Od konce 60. let jsem jezdil jako prcek na chatu na Jestřábí, odkud jsme s dědou chodili s ruksakem do krámu v Bližné, občas pak i posedět do Racku. Jako študák jsem později absolvoval i několik podzimních brigád přímo do Černé a okolí. Spali jsme v dnes už neexistující ubytovně u kostela a na pole nás vozili k Dolní Vltavici, Milné atd. Rád vzpomínám i na staré hospody v Černé i v Hůrce. O koupání v jezeře vůbec nemluví, nemělo chybu“.

ANDREA POKLUDOVÁ je historička a zpracovávala téma osobnosti Hanse Kudlicha (již zmíněno – Jan Gemela) a požádala mě, kde jsem čerpal informace do svého článku Osud Kudlichova podstavce (5.12.2009, Českokrumlovský deník). Moje odpověď zněla: „Dobrý den, můj článek vychází především z konkrétních informací o hledání a přemístování podstavce, které organizoval a osobně zajišťoval dnes již zesnulý, bývalý náš rodák, Anton Kindermann, rakouský občan. Ten také podstavec našel a po dohodě jej předal v roce 1995 starostovi obce Černá v Pošumaví.“

O tom, že se jednalo o podstavec pomníku Hanse Kudlicha svědčí vzpomínky bývalé obyvatelky Dolní Pěstřice, Friedy Reisinger-Knollové v knížce "Vzpomínky na mládí, které nebylo", uveřejněné na webu Kohoutí kříž v kapitole Minulost navracená přítomnosti - viz část (Do všech prací v hospodářství byly děti od malička zapojovány co jen možno naplno. Pomáhalo se na poli, při pasení krav, při sbírání jahod a hub, při vaření, praní, předení i šití, při ošetřování nemocných, při zvonění, máčení lnu, o zabijačkách a při mnoha jiných zaměstnáních. Život a smrt v malém kosmu Račina s

jeho 14 domy, s místní kapelou, obecnou školou a s pomníkem bojovníka za selská práva Hanse Kudliča (1823-1917), dochovaným ze starého Rakouska).

Po spuštění železné opony byla obec Račín roku 1952 srovnána se zemí. Zachován zůstal jeden jediný dům.

IVA PŘÍHODOVÁ

Její zájem byl zejména o bývalý statek Olšov, kde poukázala na špatné údaje o vlastnicích na tabuli postavené u silnice na Žlábku. V naší kronice jsou sice záznamy o Olšovu, neboť dříve, v rámci delimitací v zemědělství, patřil pod Statek Černá v Pošumaví. S tabulí na Žlábku však nemáme nic společného, to je akce buď soukromá (p. Novotný – též zde!) anebo město Horní Planá. Vlastníci jsou na tabuli skutečně uvedeni špatně, správně má být rodina Tupých, Hermann, který je tam uveden, byl dosazen Němci jako nucená správa v období po zabrání pohraničí.

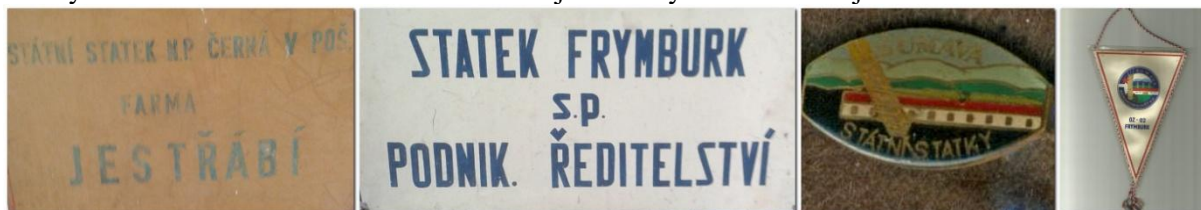
ZDENĚK RYBÍN z Plzně má opravdu široký záběr, který mi popsal na několika stranách formátu A4. Na webu našel můj článek o historii státních statků v Černé v Pošumaví a Frymburku a tak se zajímal, především o tehdy používaná vozidla (nákladní i osobní). Z dlouhého dopisu vyjímám:

„Zajímalo by mě cokoliv z dopravy a mechanizace SSS (Agrokombinátu nebo statku s.p.) - nákladní auta, osobní auta, návěsy a přívěsy, traktory... pokud byste měl i zemědělské stroje (východoněmecké kombajny E 51x, řezačky, sekačky a podobně), tak by byly dobré i ty. Nebo jestli se dochovalo něco na fotkách z MNV (TS), tak bych to taky moc ocenil. Můžete mi, prosím, poradit, na koho bych se měl obrátit ohledně starší techniky MNV Černá v Pošumaví (TS), jestli je tam nějaký pamětník nebo u koho by mohly být zrušené "velké techničáky" vyřazené starší techniky? Věděl byste o někom z Černé v P. nebo Frymburku, kdo pracoval v SSS / AŠ / Statku jako řidič a mohl by eventuálně mít nějaké dobové fotografie doma? Věděl byste o někom z Frymburku (Černé v P.), kdo dělal na dopravě nebo mechanizátora SSS / AŠ / Statku a měl by přehled, jaká technika tam byla? Dal bych dohromady seznam z aut mých poznámek (značka, typ, SPZ) a jestli by se na něj někdo mohl podívat a eventuálně v něm něco upravit? Věděl byste o někom, kdo v Černé v P. (Frymburku) měl (má) nějakou techniku ze SSS / AŠ / Statku? Z kroniky jsem našel s našimi nákladními auty pana Vladimíra Kasala (má autobagr Tatra UDS 114) a pana Rudolfa Šurana (měl autojeřáb Praga V3S), ale ten asi už nepodniká, našel jsem, že v roce 2011 ukončil živnost“?

Bylo toho skutečně dost, zájem měl i o loga, značky, nápisy, prostě o vše možné. Kronikář má sice své práce dost, ale vyhovět jsem se mu snažil, alespoň částečně. Vyhledával jsem, ale moc toho nebylo, takže jsem mu odepsal- krátký úryvek: „Myslím si, že i kdybych všechno kolem toho, co mám k dispozici vyhledával, tak nic světoborného nenajdu. Mrzí to i mně samotného, protože se před rokem 1989 fotily víceméně samé slavnostní schůze, předávání odměn a podobně a v naší fotogalerii tak nemáme zachycenu spoustu věcí, včetně bývalých, dnes rozbořených stájí apod. Co se týče Státních statků, prakticky vše se v době zániku zaevidovalo, zabalilo a poslalo do archivu v Citonicích u Znojma. Takže vlastně nemám ani hlavičkový papír s dřívějším označením. Nafotil jsem alespoň ceduli posledního s.p. Statek Frymburk a posílám Vám. Na ploše, kde má dílny nynější Obecní úřad jsou na vrakovišti ještě nějaké zbytky- posílám + některé současně ještě jezdící.

Mohu Vás odkázat na stránky Kroniky obce, které jsem založil a vedu a tam se dají najít jak články, tak některé fotografie v jednotlivých menu.

Najděte si adresu: www.kronikaobcecerna.estranky.cz a tam v postranním menu si klikněte např. na Zemědělství – historicky a nebo ve Fotoalbumu – Historické fotky do roku 1989 a tam Podniky a závody v obci – Z historie zemědělství. Tam najdete fotky traktorů a strojů“.

MARTIN SLAVÍČEK měl dotaz ohledně názvu naší obce a svého příbuzenstva. Napsal: „Dobrý den, mám prosím dotaz ohledně názvu vaší obce. Můj dědeček se jmenoval Karel Slaviček, jeho bratr František Slaviček byl se svojí ženou Marií Slavičkovou a dvěma dětmi popraven v Mauthausenu 24. října 1942 za pomoc při operaci Anthropoid. Mají společný památník na treboňském hřbitově. Místo narození Marie Slavičkové roz. Smrčkové (3.10.1899) se v dochovaných dokumentech obvykle uvádí jako Schwarzbach. Nyní se s několika historiky dohadujeme, co to přesně znamená, protože v češtině jako místo jejího narození se v knihách obvykle uvádí jako Černý potok ale když se podívám na wikipedii tak Schwarzbach znamená Černá v Pošumaví.

Myslíte, že by bylo lepší to uvádět jako Černá v Pošumaví? Jmenovalo se to takto vždy? Nevíte jak se obec jmenovala kolem roku 1899 před tím než byla mnichovskou dohodou připojena k Německu? Nebo myslíte že je možné, že se narodila v Černém potoce? Bohužel rodné listy zrovna těchto lidí v rodině nemáme. Není u vás nějaký archiv?

Děkuji za případné odpovědi“.

Moje odpověď: „Při svém založení v roce 1268 měla obec první název NATSCHERNERECE (český název Na černé řece). Pak byl název různě upravován a od roku 1789 se ustálil na německé podobě Schwarzbach. V období po roce 1938 byla obec připojena k Německé říši a začal se používat název Schwarzbach im Böhmerwald. Hned po osvobození dne 18.května 1945 vyšlo nařízení Ministerstva vnitra, že všechny obce s německým názvem jej musí nahradit českým ekvivalentem. Místní národní výbory měly rozhodující slovo i někdy přes nesouhlas odborníků, kteří se obávali, aby např. v našem případě nebyl název přeložen jako Černý potok na Šumavě, což by odpovídalo i původnímu názvu Na černé řece. Nestalo se tak, oficiální název zněl- Černá na Šumavě. Jelikož hned vedle je obec Hořice na Šumavě, vydalo opět Ministerstvo vnitra vyhlášku, kterou se s platností od 3.března 1951 změnil název naší obce na Černá v Pošumaví. Čili: v době, kdy se narodila Marie Slavičková se obec nazývala Schwarzbach. V době, kdy došlo k oné smutné události roku 1942 byl název Schwarzbach im Böhmerwald.

Ovšem velice důležitá je pro nás informace o Vašem dědečkovi a jeho bratru, protože Marie Slavičková, rozená Smrčková se narodila v domě čp.30 a byla sestrou Jaroslava a Františka (kteří se narodili v r. 1897 a 1898) a naše obec je uznává jako slavné rodáky. Jaroslav Smrčka – Říčanský byl velmi činný v mnoha kulturních oborech, byl historikem, organizátorem mnoha kulturních akcí. Jeho mladší bratr František byl herec a zpěvák, který v r. 1953 hrál např. po boku s Květou Fialovou.

Otec všech třech sourozenců pracoval jako účetní tuhových dolů a správce pivovaru a byl uvědomělým vlastencem Čechem.

S Jaroslavem Smrčkou jsem se setkal i osobně a dost jsme spolu korespondovali. Tolik k rodině Marie Smrčkové-Slavičkové. Posílám Vám jednak razítko názvu obce, které používaly Tuhové doly a dále výpisy z matriky všech tří sourozenců Smrčkových“.

ONDŘEJ ŠOKA je právník a má k naší obci a celému regionu velký vztah, Sám píše: „K regionu mám pevné vazby. Prakticky celé dětství jsem každé léto trávil u svých prarodičů v Bližné. Rodina mého strýce Oty Šoky bydlela ve Vltavici (viz Jiří Pecher výše – pozn. kron.) V současnosti už nikdo z nich nežije, jejich potomci se odstěhovali. Já pravidelně jezdím s rodinou na chatu na Radslavi, kterou si ještě držíme. Nemůžu se z kraje kolem Lipna odpoutat, váže mě k němu silná nostalgie. Velmi mne zajímá historie regionu, z pochopitelných důvodů obzvlášť Radslavi a Bližné. Byl bych nerad, aby

dějiny regionu upadly v zapomnění, zvláště když němečtí starousedlíci mnohdy žili v okolních vesnicích a městečkách po staletí a po odsunu nezůstal takřka nikdo, kdo by se na staré časy upamatoval“.

Ve svém dopise mě dále seznámil s tím, že v archivu Seidelova ateliéru našel přibližně 60 portrétů z Bližné, které byly pořízeny v rozmezí let 1916 – 1945. O Bližnou se zajímá poměrně detailně, k čemuž se vyjádřil takto: „Díky kronice Johanna Jungbauera máme poměrně detailní představu o historii Bližné. Otázka je, kde Jungbauer informace bral a zda se na ně lze spolehnout. Nanašel jsem si doposud čas začít fakta ověřovat v archivech. Je také velmi těžké se dopátrat informací o architektuře Bližné. Národní památkový ústav se například vůbec nezajímal o dokumentaci památky - kaple na Bližné - a sice až do roku 1970, kdy byla zbourána. Stejně tak neexistuje stavebně-historický průzkum starých bliženských statků, z nichž některé představovaly unikátní historicky cenné tzv. Vierkanty. Ty se mezitím doslova rozpadají, jistě víte, co mám na mysli“.

Pan Ondřej Šoka mi současně poslal historické foto kapličky o níž se nejen on, ale i my, dost dlouho domnívali, že se jedná o kapli na Bližné. K archivu kroniky byla přiložena fotka ještě před začátkem psaní kroniky v roce 1977 s označením, že jde o Bližnou. Při bližším a podrobnějším zkoumání bylo zjištěno, že všechny prvky (okna, dveře, kříž a zejména tvar věžičky) odpovídá kapli na Mokré, dokonce i rok postavení a navíc – na Bližné byly kolem kapličky jehličnany a na Mokré listnáče (které jsou i na fotce). Takže o kapličky na Bližné nejsou známa žádná data. V těsné blízkosti se stavěl svépomocí v akci „Z“ obchod začátkem roku 1971 a kaplička byla v tichosti zlikvidována. Prozkoumal jsem i stavební deník z té doby a rovněž i tam nejsou žádné záznamy.

Porovnání: historické foto na návsi + kaple původně označovaná jako Bližná + opravená kaple na Mokré

JANA VALENČÍKOVÁ z Prahy spolupracuje se svým bratrem Michalem Valenčíkem na webových stránkách „Zničené kostely“, kde shromažďují informace o zničených a poškozených kostelech, kaplích, kapličkách, synagogách v celé České republice, samozřejmě včetně fotografií. Požádala proto Obecní úřad v naší obci, který mě vyhledáním památek na našem území pověřil. Ve svém dopise mimo jiné píše: „K radě zničených staveb nám zatím historické fotografie úplně chybějí, případně je jich málo, proto Vás chci požádat o jejich scany, pokud se nacházejí ve Vašich sbírkách. A budu vděčná i za informaci, ze kterého roku (alespoň přibližně) fotografie pocházejí.“

Pokud byste měl i další informace k těmto zničeným sakrálním stavbám (datum postavení či zboření, zasvěcení, důvody, jež k demolici stavby vedly), velmi je uvítáme.

Pokud byste měl informace (či fotografie) ke zničeným sakrálním stavbám, které nejsou v seznamu, rovněž je uvítáme“.

V seznamu pak uvádí celkem 16 objektů včetně souřadnic – viz např. 3 z nich:

– kaplička u bývalé cesty SSV východně od Kozí Stráně, v k. ú. Černá v Pošumaví, na p. p. 660/1, souřadnice 48.690962°N, 14.036899°E

– kaplička na návsi v Kyselově, v k. ú. Černá v Pošumaví, na p. p. 91, souřadnice 48.685321°N, 14.06878°E

– kaplička u Fašingova dvora VJV od Mokré, v k. ú. Černá v Pošumaví, na p. p. 1274/1, souřadnice 48.755173°N, 14.15198°E

Moje odpověď zněla: „Rád bych Vám odpověděl kladně, ale bohužel to nejde. Věnoval jsem několik hodin tomu, abych podle zadaných souřadnic našel místo, kde se měla, Vámi uvedená kaplička,

nacházet. Pouze o zatopeném kostele v Dolní Vltavici (položka 4) máme nějaké fotografie, které Vám proto posílám. Na jedné fotce je též kaple na mostě v Dolní Vltavici. Jinak žádné jiné fotografie v archivu nemám. Víme o tom, že kapličky na různých místech (Muckov, Bližná, Plánička, Kyselov atd.) byly zlikvidovány, nikdo však žádné fotografie nepořídil. Po roce 1990 začala naše obec obnovovat tyto památky a na některých místech se místo kapliček postavily kříže. Jako kapličky (Boží muka) se opravila kaplička Fetzlova ve směru z Černé na Bližnou, kaplička Anderle za Černou směr Frymburk, kaplička Wirthova ve směru na Slavkovice a kaplička na Hubenově. Jako první pak se opravily kaple v Radslavi a v Mokré.

Tolik k Vaší žádosti, nepomohu Vám, sám bych byl moc rád, kdybych ony fotografie v kronikářském archivu měl“.

JAN VIKTORA z Českých Budějovic mě kontaktoval kvůli fotografiím grafitových dolů, kde se mu něco nezdálo: „Na internetu jsem objevil fotografii, která je prezentována jako pohled na Schwarzenberskou úpravnu grafitu v Černé v Pošumaví před rokem 1900. Nějak tomu však nevěřím. Areál se mi zdá značně rozsáhlý. Mohl byste mi prosím potvrdit, nebo vyvrátit tvrzení, že se skutečně jedná o úpravnu grafitu v Černé?“.

Areál se mi zdá značně rozsáhlý. Mohl byste mi prosím potvrdit, nebo vyvrátit tvrzení, že se skutečně jedná o úpravnu grafitu v Černé?“.

To jsme si vysvětlili a jelikož se zajímá i o historii železnice v Jihočeském kraji, tak k jedné fotografii lokomotivy (viz obrázek) upřesnil: „Jedná o výrobek firmy Krauss München 3080/1894, která se dostala v průběhu II. svět. války až do Estonska, do Tallinnu (pův. majetek firmy Universa Praha). Předtím ještě stihli 23.5.1941 udělat v Černé na lokomotivě kotelní prohlídku...“.

ERIKA ZEMANOVÁ bydlí v Teplicích a přestože vyučená řeznice, začala se věnovat spisovatelské dráze. Jelikož má bohaté životní zkušenosti a tím pádem i vzpomínky na šumavský kraj a poté i přímo na naši obec (v mládí žila s rodiči na Dolní Vltavici), rozhodla se zavzpomínat knižně. Její první knížka se jmenovala Roklanská hájenka ve vzpomínkách, kde popsala 25 let života své rodiny právě v této hájence.

Zejména na své mládí pak zavzpomínala ve své druhé knize: Dolní Vltavice – Vzpomínky na mládí aneb Zatopené domovy. Zde pak začala má velká spolupráce a obsáhlá vzájemná korespondence, neboť se sepsáním této knihy jsem jí až do finále, pomáhal. Na závěr v knížce to konstatuje takto:

„Závěrem děkuji kronikáři obce Černá v Pošumaví Ing. Františku Záhorovi, který byl iniciátorem toho, abych tyto vzpomínky sepsala a podle mého napsaného konceptu a dodaných fotografií, provedl gramatickou, stylistickou a

grafickou úpravu textové a obrázkové části celé knížky“. **Obrázek je ze křtu nově vydané knížky (31.3.2014)**